

## Còn Đó, Ăn Năn

(Thân tăng C, nhân vật chính của câu truyện)

Cô bé sống ở một ngôi làng quê gần bờ biển. Nơi đó mọi người làm ruộng rẫy và quen biết nhau - ngay cả những chi tiết vụn vặt của đời sống thường nhật. Thỉnh thoảng những cơn gió biển tràn về mang theo một chút muối mặn của đại dương trùng trùng điệp điệp. Đã có lúc cô bé muốn tự mình đi về vùng chân trời xanh thẳm kia chỉ để nghe tiếng sóng vỗ bờ và cười nghiêng mình trong nắng ban mai hay trong gió chiều thu giao mùa...

Nhà cô bé có một cây xoài. Dưới bóng mát êm đềm của nó là chiếc võng nhỏ. Cô bé có đôi mắt đen như hai hột nhãn vẫn thường ra đây đọc sách và ăn cơm. Cây xoài toả bóng mát như một kỷ niệm dịu ngọt của tuổi thơ nơi miền thôn dã. Dưới bóng rợp của nó, cô bé chơi cò cò, chơi nhảy dây và chơi cút bắt... Những trò chơi thay đổi theo ngày tháng khi cô bé lớn lên, biết đâu cây xoài sẽ là nơi hò hẹn tuyệt vời khi cô bé làm một thiếu nữ ở tuổi trăng tròn...??? Bây giờ đang là đầu mùa xoài, những con bướm còn trong vỏ được gọi là con điệp tràn lan trên lá xoài, cô bé vẫn thường ngắm nghía những con nhộng nho nhỏ đó một cách say mê. Cái gì nhỏ bé cũng xinh đẹp cả, cô bé mỉm cười vô tư với ý nghĩ kỳ lạ của mình. Trên cây xoài, những nhánh nhỏ lan rộng nặng trĩu những chùm hoa và những trái non xanh thu hút ong bướm bay là đà hút mật. Sự bí mật của thiên nhiên như một điều bí ẩn lạ kỳ. Cô bé muốn hiểu tại sao con ong lai vất và bay đi bay lại và tại sao con bướm lại phải long đong trải qua nhiều kiếp luân hồi... Nhưng câu hỏi vẫn chỉ là câu hỏi, sự tò mò thiên nhiên vẫn như một bài toán đang chờ cô bé lớp hai tại trường học...

Nhìn theo những cánh bướm đủ màu sắc đang bay múa đùa giỡn, cô bé bỗng thấy một trái xoài chín mọng. Trái xoài đầu mùa cảm dỗ treo lơ lửng trên cành như trái cấm ngày xưa trong vườn địa đàng. Một ý nghĩ thoáng qua, phải ra tay trước anh Tèo, cái này mà anh Tèo trông thấy thì hỏng bét... Tèo hơn cô bé hai tuổi, cái tuổi nghịch ngợm của con trai, cái gì cũng đụng chạm tấy má, cái gì cũng làm cho cô bé phải hoảng sợ. Đứng rồi, phải ra tay trước, không thì không xong với anh Tèo. Nghĩ sao làm vậy, cô bé vội vàng trèo lên cây, cô tuổi cộp mà leo nhanh nhẹn như con báo. Nhưng trái xoài xa quá, không làm sao để với tới cả, cô bé cúi xuống chân lấy chiếc dép... Một, rồi hai chiếc dép bay lạch lạch vào không gian mà trái xoài vẫn còn trên cành như một thách thức. Mím môi lại suy nghĩ cô bé bỗng mỉm miệng cười để lộ hai má lúm đồng tiền trên khuôn mặt xinh xắn ứng hồng của cô bé...

Sau khi trèo xuống đất, như một con khỉ tinh khôn, cô bé lấy chiếc ghế cao và một cây gậy dài để khều trái xoài đang lơ lửng trong gió. "Lần này thì hết trật" cô bé tự nhủ. Vừa chuẩn bị cho công việc cô bé vừa hát thật nhỏ những bài cô học được ở trường mẫu giáo, mái tóc dài thoang thoang mùi bồ kết bay bay trong gió chiều thụ kê chiếc ghế cho thật chắc chắn, cô bé thử tới thử lui cẩn thận cho khỏi té nhào xuống đất. Mẹ đã cấm không được leo trèo, lại còn dặn con gái phải dịu dàng kín đáo, phải nhỏ nhẹ đoan trang mà cô bé thì lúc nào cũng lăng xăng ầm ĩ - lúc chỗ này lúc chỗ khác. Sau khi cân nhắc kỹ càng, một tay cầm cây, một tay nắm chặt cái ghế cô bé bắt đầu leo lên. Chiếc ghế đóng tạm bợ rung rung và bất chợt đổ nhào. Cô bé thấy một bầu trời chênh vênh nghiêng ngửa giữa khoảng không vô tận...

Cô bé có một đàn gà gồm một gà mẹ và sáu gà con. Cô bé chăm sóc nó tỉ mỉ mỗi ngày. Mẹ cô bé không hiểu tại sao con mình cứ phải cạy cái mỏ gà con mềm mềm nho nhỏ để cho ăn. Riêng cô bé - mỗi lần nhìn thấy cái miệng xinh xinh của mấy chú gà con là không cầm được lòng, cô phải đi kiếm một ít thức cho mấy nhóc tí của cô. Đàn gà con lớn dần lên theo cô bé, mỗi lần đi học về cô bé đều được đàn gà chạy ra tận ngoài ngõ đón chào và cô bé lại thưởng cho đàn gà một ít thức. Những chú gà con lông vàng như những cục bông biết chạy đã đi theo tuổi thơ cô bé với những tháng ngày vui vẻ bên gốc xoài đầy ắp hương thơm. Gà mẹ và những chú gà con là tất cả niềm vui và hạnh phúc mà cô bé có được. Mỗi lần cho chúng vào chuồng buổi tối, cô lại chăm chú quan sát chúng lớn lên. Đôi khi cô bé biết dùng một con dao của mẹ để đào giun cho đàn gà tung tăng với món ăn mới tuyệt diệu và no nê này.

Khi đang lơ lửng trên không, cô đã nhìn thấy đàn gà vô tội của mình dưới chân nên cô bé vừa cố tránh làm cho đàn gà bị thương vừa cố bảo vệ mình. Cô bé chưa hết hoang mang thì đã thấy mình rơi xuống đất đau đớn và bỗng nghe thấy đàn gà kêu oang oác. Mở mắt ra cô thấy gà mẹ lằng xằng chạy quanh một con gà con đang nằm dài bất động trên đất do cô bé đè phải khi ngã. Cố gắng quên cái đau, cô bé ôm chặt chú gà con và thổi hơi ấm vào nó. Nhưng mặc cho những cố gắng của cô bé, mắt chú gà con vẫn nhắm lịm như sắp sửa trút hơi thở cuối. Nước mắt của cô bé bỗng trào ra, long lanh những tia hối hận buồn bã. Có thể nào chú gà con sẽ không còn vui chơi với cô bé nữa không? Có thể nào chú gà con sẽ vĩnh viễn khép chặt đôi mắt thơ ngây mà hằng ngày vẫn long lanh đón chào khi cô bé đi học ở trường tiểu học cuối làng về ...???

Trong đầu óc thơ dại và tội nghiệp của cô bé lúc cùng quần bông loé lên một tia sáng. Cô lấy ngón tay út nhỏ xíu của mình thoa một chút nước miếng sau đôi môi mỏng đỏ rồi cho vào miệng chú gà con, nhưng nó vẫn duỗi thẳng người và khép miệng lại trước liều thuốc mầu nhiệm kia. Thôi rồi, làm gì đây? Cô bé thất vọng ngó lên bầu trời xanh thẳm với những đám mây trắng lơ lửng và bỗng nhớ tới chai dầu xanh rồi chạy vụt vào nhà, hy vọng là chai dầu sẽ làm cho chú gà con tỉnh lại. Bây giờ nếu phai làm bất cứ điều gì để cứu sống chú gà con cô bé cũng sẵn sàng. Sau khi thoa một chút dầu, cô bé nghiêng người chờ đợi và hy vọng. Thời gian từ từ trôi qua thật nặng nề, chú gà con ăm ắp dần co người lại và nhúc nhích. Cô bé mừng rỡ ú ớ ấm nó thật chặt vào trong lòng. Cô bé như đang tìm thấy một báu vật đã đánh mất, một người xưa dấu ải hoang đàng nay đã trở về. Ngày hôm đó con gà bỏ ăn và cô bé đi vào giường ngủ với một cảm giác ảm đạm, nản hối hận...

Ngày hôm sau cô bé ra mở cửa chuồng gà vào lúc sáng sớm. Hương cau hôm nay thoang thoang nỗi buồn xa xăm. Hàng rào dâm bụt bỗng xa xăm diệu vợi. Không cần phải tìm tòi lâu la cô đã thấy một vết bầm tím trên chân chú gà con tội nghiệp. Cô thấy đau lòng và ngồi thừ một lúc lâu ngắm nhìn chú gà con với một mặc cảm có tội tràn lên mí mắt, những giọt nước mắt tròn lại rơi xuống như những hạt sương long lanh trong ánh nắng mùa thu sớm mai. Những giọt nước mắt thiên thần đó sẽ dạy dỗ cô bé nhiều điều về tình thương yêu và tấm lòng trải rộng với cuộc đời như những vần ca dao và lời ru ngày nào của mẹ lúc cô bé còn trong nôi. Nhưng ít nhất con gà cũng còn sống, cô bé tự an ủi mình như vậy và thầm nghĩ sẽ dành tất cả những chăm sóc và tình cảm của mình cho chú gà không may này. Tình thương những gì kém may mắn hơn chính là sự công bằng của cuộc sống.

Tối hôm qua cô bé đã hỏi mẹ và mẹ khuyên nên mua cho chú gà một viên thuốc Tettracycline mầu vàng. Cô bé đã phải ra tận tiệm tạp hoá cuối con đường mòn để mua cho chú gà con uống nhưng chân nó vẫn còn khập khiễng không đi theo được đàn của nó. Trên đường đi về, hàng dừa xanh nặng trĩu trái mang một nỗi buồn lê thê nào đó mông lung. Mỗi ngày chú gà con lại ăn ít đi... Cô lo lắng lắm, làm sao để cho chú gà con đi được và bình phục đây. Cô nhớ tới mấy chai thuốc mua của mấy ông thầy dậy võ dùng để bó cho anh Tèo năm trước khi Tèo bị té cây và mang ra bó cho chú gà con tội nghiệp. Cô bé vụng về cột chặt thuốc vào chân con gà với niềm tin nhỏ bé là con gà sẽ mau chóng bình phục như xưa...

Nhưng ngày rồi lại ngày trôi qua, chú gà con càng lúc càng nhỏ bé so với anh em nó. Cô bé sốt xa quá đỗi và mỗi lần gặp chú gà con cô đều thì thầm xin lỗi. Lời xin lỗi mang cung điệu vút cao lên bầu trời thu gió lộng rồi trở xuống những ao cá nhỏ sau nhà làm cho những chú cá trong ao nhảy lên kiểm mồi trông thật đẹp mắt. Cô ước ao mình có thể chia sẻ được cái bất hạnh của chú gà con không may này. Nó vẫn cố gắng hội nhập vào cái không gian ấm cúng của gia đình gà thân yêu mà nó từng là một thành viên nhanh nhẹn. Tuy nhiên, ước muốn và đôi chân của nó không ăn nhịp với nhau, nhịp điệu của cuộc sống đòi hỏi sự nhanh nhẹn mà nó thì chậm chạp quá rồi. Cô bé dùng đôi tay xinh xinh bé nhỏ xoa xoa vào chân đau của nó như một lời tạ tội, như một lời an ủi, vỗ về. Chú gà bất hạnh ơi, nếu có điều gì có thể làm cho mi ta sẽ không từ chối, nếu có phải đền bù cho mi ta sẽ cố gắng thật nhiều, ta biết làm gì đây bây giờ. Nước mắt cô lại ứa ra trên khuôn mặt bầu bĩnh - tình thương và ân hận vây phủ cô thôi thúc, nếu như cô đừng ham trái xoài chín mọng kia, nếu cô đuổi đàn gà đi trước khi leo lên ghế, nếu cô đừng ganh với anh Tèo... Một ngàn cái "nếu" hiện ra trong đầu óc cô bé với những giả thiết ngu ngơ tràn đầy sự thương mến và thông cảm tự nhiên của tuổi thơ. Cô bé lại ngồi thừ ra và thờ dãi cho sự việc lờ lờ hôm đó. Cô bé muốn quên đi cái cảm giác nặng nề đang đè nặng trên lồng ngực và `hơi thở, cô sẽ không tha thứ cho mình vì lầm lỗi đó. Mắt cô bé nhoà đi, cô thấy cái chân nhỏ bé của mình bỗng dưng cựa quậy và bị đám bạn bè ở trường chê cười, chế diễu - cô không thể chơi cò cò với đám con gái, không thể chơi bắn súng với đám con trai, trời ơi... cô hét lên và tỉnh người lại ra khỏi trí tưởng tượng đang mơ màng của cô bé. Chú gà con ơi! Bạn người có chế diễu chân què đó không???

Mùa thu rồi cũng qua đi nhường chỗ cho mùa đông lạnh lẽo tràn về. Đàn gà bây giờ lại phải đối diện với mùa dịch đànq lan tràn khắp vùng quê của cô bé. Giá cả heo trên thị trường mấy hôm nay thật

hạ vì người ta thi đua nhau bán đồ bán tháo chạy trốn bệnh dịch mùa đông ác nghiệt. Cả đàn gà của cô bé hôm qua đã bỏ ăn, những cái lông đã bơ phờ yếu ớt, chú gà con đã yếu nay càng yếu hơn, nó chỉ quanh quẩn bên cô bé chậm chạp liếm láp chút nước mặc dù cô bé đã cho nó uống thuốc chống bệnh dịch. Chiều hôm đó mưa giông đổ tới, trời buồn bã với những đám mây đen nghịt và sũng nước, cô bé lừa đàn gà vào chuồng sớm rồi thiếp đi trên chiếc đi văng màu gụ Sáng hôm sau khi tỉnh dậy ra chuồng thì cô bé thấy cả đàn gà đã ra đi lặng lẽ, chúng đã chia tay với cô bé trong không gian nhỏ hẹp của mảnh ruộng bên nhà. Chúng đã đi xa, xa thật rồi nhưng tình cảm của cô bé thì còn ở lại và rất gần gũi thân thương với chúng. Mà có đơn vị nào đo được tình cảm không nhỉ - cô bé tự hỏi chính với khoảng không đang giao động trong cội Thôi nhé! Sẽ không còn những ngày tháng vui đùa và lo lắng bên nhau các chú gà xinh xắn ơi, sẽ không còn nữa, sẽ không còn gì ngoài bầu trời xanh vô tận kia, sẽ không còn gì ngoài nỗi tiếc nuối hôm nay còn đọng lại...

Làn da đen sạm nắng màu muối biển của cô bé bỗng trắng nhợt hơn, sự mất mát làm cô không tìm được những lời diễn đạt cho chính tâm tưởng mình. Tâm hồn cô bé đang đi hoang, cô mơ thấy chú gà con mang đôi cánh thiên thần thơ thần truyện trò. Chị ơi! Em đi trước đây, đừng buồn bã kéo dài những ngày tháng ngăn ngủi của em bằng hồi tiếc u sầu Em đã được những ân cần triu mến và chăm sóc vỗ về dịu ngọt. Yêu thương và được yêu thương. Cuộc đời em đã tròn đầy những thời gian ấm cúng bên chị và gia đình gà của em. Em cầu chúc chị có những ánh nắng huy hoàng ban mai, khi nào nhớ em chị hãy nâng tâm hồn lên, em đang ở trên bầu trời cao xanh mỉm cười và chia sẻ những vui buồn với chị Em không xứng đáng nói lời tha thứ, nhưng nếu điều đó làm chị cảm nhiệm sự êm đềm của cuộc sống thì chị ơi em đã tha thứ cho chị - hôm qua, hôm nay và mãi mãi..

Chú gà con ơi! Hãy bỏ qua lỗi lầm nhỏ đã gây tai hại lớn cho em. Chị sẽ mang sự tha thứ của em vào cuộc đời nhiều trói buộc, chị sẽ mang lòng rộng lượng của em trải dài con đường ngăn ngủi trước mặt, chị sẽ tha thứ như em đã tha thứ. Chị sẽ đi đến với cuộc đời bằng đôi chân bé nhỏ tung tăng và trái tim rộng mở miên viễn của em.

B.Kim-Cali/Michigan ...